

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม 4)

ส่วนที่ 1

ส่วนที่ 2

ชื่อเรื่อง ถ้าเขาจะรัก (จะเป็นยังไง) เขาก็รัก

“ถ้าเขาจะรัก ยืนเฉยๆเขาก็รัก” นี่คือ ท่อนหนึ่งของเนื้อเพลงที่ลอยมา กระทบห้วงของความคิดฉันที่กำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ขณะที่เปิดเพลงมาในรถเพื่อมาทำงานที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมชาย-หญิง ฉันเคยได้อ่านหนังสือหรือบทสัมภาษณ์ดารา เกี่ยวกับเรื่องนิยามของความรัก ว่ามันคืออะไร ดาราแต่ละคนก็มีความหมาย มีคำนิยามต่าง ๆ มากมาย เรียกได้ว่าร้อยแปดพันเก้าเลยก็ว่าได้ ฉันก็ได้แต่ฟังหรืออ่านผ่านไปเท่านั้นเอง แต่เรื่องราวต่อไปนี้ทำให้ฉันได้เข้าใจความหมายอย่างถ่องแท้ จะเรียกว่าอินไปกับบทเพลงและเชื่อมโยงมาที่เรื่องราวของผู้ป่วยก็คงจะได้

ไมค์ ผู้ป่วยวัย 18 ปี มา Admit ที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมชาย-หญิง เพื่อให้ยาเคมีบำบัด ไม่เพียงแต่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ไมค์ยังมีโรคเดิม คือ มีความผิดปกติทางสมอง (Mental Retard) ไมค์มีรูปร่างผอม ขา 2 ข้างอ่อนแรง ขยับได้น้อยๆ ใช้การถัดบนเตียง จะพูดซ้ำๆ สามารถใช้แขนและมือตักอาหารรับประทานเองได้ แต่จะหกละเอะเทอะบ้าง ไมค์มีผลกดทับจากการถัดไปบนพื้นที่บ้าน การมาให้ยาเคมีบำบัดแต่ละครั้งจะนอนโรงพยาบาล 5-6 วัน ในระหว่างที่นอนอยู่โรงพยาบาล ฉันมักจะเห็นคนที่มาเยี่ยมไมค์ คือ คุณประจักษ์ ซึ่งเป็นพ่อของไมค์มาเยี่ยมเพียงคนเดียว ทุกครั้งที่คุณ

ประจักษ์มามีจะมีสีหน้าวิตกกังวล หน้าตาเคร่งเครียดและพูดน้อย ฉันได้เข้าไปคุยสอบถามเรื่องทั่วไปกับคุณประจักษ์ แล้วคิดในใจ “สีหน้าแบบนี้ เราเจอจนยากซะแล้ว”

2 วันก่อนที่ไม่ค์จะกลับบ้าน เพราะได้รับยาเคมีบำบัดครบแล้ว ฉันวางแผนไว้ว่าจะสอนคุณประจักษ์ฉีดยา กระตุ้นเม็ดเลือดขาว ซึ่งฉีดยาหน้าท้องให้ไม่ค์ และสอนการทำแผลกดทับที่บ้าน แต่คุณประจักษ์ได้บอกกับฉันว่า “ผมไม่มีเวลาหรือคุณพยาบาล ทั้งบ้านนะ ผมหาकिनอยู่คนเดียว ผมไปทำงานแต่เช้ามืด กว่ากลับบ้านก็เกือบ 2 ทุ่ม กว่าแล้ว” คุณประจักษ์เล่าด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียด และพูดต่อว่า “นี่วันลาของผมก็หมดแล้ว ลาจนเขาจะไล่ผมออกแล้ว และเงินทองก็ไม่ค่อยจะมี” พ่อของไม่ค์ครุ่นคิดว่าจะทำยังไงต่อดี กับภาระที่เพิ่มขึ้น ทั้งเรื่องการฉีดยา การทำแผล การ มาตรวจตามนัด

ฉันชวนคุณประจักษ์คุย ถามถึงความเป็นอยู่ที่บ้าน จึงได้ทราบว่า คุณประจักษ์ทำอาชีพเป็นคนเฝ้าคอนโดย่าน รังสิต ต้องเดินทางจากห้องเช่าย่านตลิ่งชัน ในครอบครัวอยู่อาศัยกันอีก 3 คน คือ แม่ของไม่ค์ ซึ่งมีอาการป่วยทางจิต เวช ควบคุมตนเองไม่ค่อยได้ ต้องป้อนจักรยานเพื่อไปฉีดยาระงับอาการทางจิตเวชที่โรงพยาบาลใกล้บ้านสัปดาห์ละครั้ง และมีลูกอีก 2 คน อายุ 16 ปีและ 15 ปี ซึ่งป่วยเป็นโรคสมองพิการทั้งคู่ “จะไปไหนต้องขังไว้ในบ้านทั้ง 2 คนเลยคุณ พยาบาล” คุณประจักษ์เล่าให้ฟังไปเรื่อย ฉันฟังเรื่องราว คิดตาม และได้สรุปในใจว่า “เห้อ...เจอจนยากคุณสอง คุณ สาม คุณสี่ซะแล้วเรา” การสนทนาของฉันกับคุณประจักษ์จบลงที่ข้อสรุปของคุณประจักษ์ว่า “พรุ่งนี้ก็แล้วกันคุณ พยาบาล เรื่องฉีดยาและทำแผลนะ เดี๋ยวให้แม่เขามาลองทำดู” ฉันพยักหน้าช้าๆและยิ้มแย้มๆ และพูดว่า “ได้ค่ะ ลองดู ก็ได้ค่ะ” แต่ในใจของฉัน คือคิดว่า “จะไหวไหมเนี่ย!”

เช้าวันต่อมา ฉันรู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นคุณประจักษ์ มาพร้อมกับแม่ของไม่ค์ มาตรงเวลาตามที่ได้นัดกันไว้ วินาทีแรกที่ฉันเห็นหน้าแม่ของไม่ค์ ฉันเกือบอดใจ แม่ของไม่ค์เป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างผอมมาก ตาเหลือง ผิวคล้ำๆ ระหว่างพูดคุยกายตลกแปลก ไม่อยู่นิ่ง มือสั่นๆ ฉันรู้โดยทันทีว่า นี่คือ อาการของผู้ป่วยจิตเวชชัดๆ ประกอบกับการพูด ที่ซ้ำๆ แต่ก็พยายามสื่อสาร ระหว่างการสอนและฝึกให้แม่ไม่ค์ฉีดยา ฉันรับรู้ถึงความตั้งใจ แม้ว่ามือจะสั่นๆ พยายาม เกร็งมือ ที่จะทิ่มเข็มฉีดยา พยายามเกร็งมือคืบสาลี เพื่อเช็ดทำความสะอาดแผลให้ลูก ฉันเหลือบไปเห็นสายตามุ่งมั่น ของแม่ไม่ค์ ฉันมองมือที่สั่นๆ สลับกับสายตาแสดงความมุ่งมั่นและตั้งใจอย่างที่สุด พลันก็หันไปเห็นคุณประจักษ์ยืนลุ้น ด้วยความหวังว่าจะทำภารกิจสำเร็จหรือไม่ พลังงานบวกบางอย่างส่งตรงเข้าสมองฉัน ประหนึ่งถูกยิงศีรษะด้วยกระสุน M16 ฉันได้เห็นความรักของแม่และพ่อที่ได้ส่งมาให้ลูก ไม่ว่าแม่จะป่วยอย่างไร หรือลูกจะป่วยอย่างไร แต่ความรักนั้นได้ ถูกส่งผ่านมือสั่นๆคู่นั้น ฉันอึ้งในภาพที่เห็น

ฉันได้ครุ่นคิดวางแผนใหม่ สละความความละเหี่ยใจออกไป ฉันตั้งสติ หาทีมช่วยเหลือ โดยได้ปรึกษาแพทย์ โรคเมเร้งที่เป็นเจ้าของไข้ ปรึกษาทีมสังคมสงเคราะห์ ทีมพยาบาลเยี่ยมบ้าน ถึงปัญหาของครอบครัวนี้ เราพบทางออก ของการแก้ปัญหา คุณหมอเมเร้งมาคุยกับคุณประจักษ์เรื่องแผนการรักษา คุณหมอทำปฏิทินใบเล็กๆ 2 ใบ แล้วขีด ไฮไลต์วันที่ช่วงที่ต้องมาตรวจและมานอนโรงพยาบาลอีก 2 รอบ เพื่อให้คุณประจักษ์ได้วางแผนถูก ทางสังคมสงเคราะห์ และทีมเยี่ยมบ้าน ช่วยเหลือค่ารถที่จะพาไม่ค์มาตรวจ โดยให้แม่เป็นคนพามา ให้พกโทรศัพท์และโทรติดต่อเป็นระยะ เมื่อถึงโรงพยาบาลจะประสาน ร.ป.ก. ไปรับลงจากรถแท็กซี่และพามาที่หน่วยตรวจและส่งขึ้นรถกลับเมื่อตรวจเสร็จ โดยให้คุณประจักษ์โทรเช็คอีกครั้งว่าถึงบ้านกันหรือยัง

2 เดือนต่อมา ไม่ค์มานอนโรงพยาบาลเพื่อให้ยาเคมีบำบัดเป็นครั้งสุดท้าย ภาพแรกที่ฉันเห็นคือ ไม่ค์ลุกเดินจาก รถเข็นไปที่เตียงเอง โดยมีแม่ที่มียังสั่นๆ ตัวสั่นๆ ตาเหลืองเหมือนเดิม แต่ที่เพิ่มเติมคือ รอยยิ้มให้ฉันและพูดด้วยเสียง

สั้นๆ ว่า “เดินเองได้แล้วค่ะคุณพยาบาล” เช้าวันรุ่งขึ้นฉันได้รับการส่งเเวรจากพยาบาลในหอผู้ป่วยว่า ผลกดทับของไมเค์หายสนิท ไม่เหลือริ้วรอย ฉันคิดในใจ “โอ้...อานุภาพของความรักจริงๆ”

เรื่องราวของครอบครัวนี้ยังอยู่ในความทรงจำและพลังบวกที่ส่งมาให้จริงๆ “ถ้าเขาจะรัก (จะเป็นยังไง) เขาก็รัก” ไม่ว่าแม่จะเจ็บป่วยอย่างไร ลูกจะเจ็บป่วยอย่างไร แต่คนในครอบครัวนี้มีความรักให้ลูกและส่งพลังบวกมาให้พยาบาล ฉันคิดเล่นๆว่า ถ้าสักวันหนึ่งฉันเป็นดาราดัง และมีนักข่าวมาสัมภาษณ์ถึงนิยามของความรัก ฉันคงหยิบยกเรื่องนี้มาเล่า แต่ในเมื่อตอนนี้ฉันยังเป็นพยาบาล ฉันก็จะเอาเรื่องนี้เป็นพลังบวกในการทำงานและดูแลให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยทุกคนด้วยความตั้งใจและใส่ใจ และเรื่องราวยังสอนฉันอีกว่า เมื่อใดที่รู้สึกถอดใจ เหนื่อย หรือท้อใจ ให้รู้จักที่จะหาหรือเติมพลังบวกให้ตนเอง มันจะนำมาซึ่งสมองที่เปิดโล่ง ไม่พบทางตัน อย่างเช่นที่ฉันได้พบทีมสหสาขาวิชาชีพมาช่วยเหลือผู้ป่วย